

JUSTITISMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 5. november 2013
Kontor: Kontoret for Humanitært
ophold og udsendelser
Sagsbeh: Dorthe Lønberg Kania
Sagsnr.: 2013-0032-0872
Dok.: 879302

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 513 (Alm. del), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 23. august 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra medlem af Folketinget Johanne Schmidt-Nielsen (EL).

Morten Bødskov

/

Pernille Breinholdt Mikkelsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 513 (Alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik:

”Hvad er baggrunden for, at afgørelser om opholdspligt for personer på tålt ophold ikke kan påklages til Justitsministeriet, når de mindre indgribende afgørelser om meldepligt kan påklages, og når hovedreglen i dansk forvaltningsret er, at der er adgang til at påklage forvaltningsafgørelser til en højere instans?”

Svar:

Det fremgår bl.a. af udlændingelovens § 42 a, stk. 9, at Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2 (asyl), er bortfaldet på grund af en udvisning med indrejseforbud, men som ikke kan udsendes af landet, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted (opholdspligt).

Bestemmelsen herom blev indsat som udlændingelovens § 42 a, stk. 8, ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Samme bestemmelse blev præciseret ved vedtagelsen af lov nr. 1397 af 27. december 2008.

Ved førnævnte lovændring blev det samtidig vedtaget, at Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 a, stk. 8, (nu stk. 9), ikke kan påklages til ministeriet, jf. den dagældende udlændingelovs § 46, stk. 2 (nu § 46 a, stk. 1).

Der fremgår af de specielle bemærkninger til lov nr. 365 af 6. juni 2002, at afgørelser efter den dagældende § 42 a, stk. 7, 1. pkt., hvorefter Udlændingestyrelsen kunne bestemme, at en asylansøger skulle tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, ikke kunne påklages til integrationsministeren. Begrundelsen herfor var, at der var tale om sager, som Udlændingestyrelsen fulgte nøje og med et stort erfaringsmateriale som baggrund, men som det var mindre hensigtsmæssigt at lade endeligt afgøre i et departement. Det fremgår endvidere, at det var de samme hensyn, der begrundede, at klageadgang for afgørelser om opholdspligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8 (nu stk. 9), til ministeriet blev afskåret.